

mován podávat reklamaci, žalobkyně toto právo ztratila, jakmile podle její dispozice nový adresát zásilku přijal.

R o z h. n e j v. s o u d u z 31./I. 1929 Rv I. 839/28.

Dr. Jan Malát.

Bylo-li jednání omezeno na důvod žalobního nároku, nutno už při tomto jednání uplatňovati námitku, že žalobní nárok jest promlčen; jinak nastává prekluse.

Žalobkyně přišla skoro o celý levý boltec. Stalo se to tím, že pes (německý buldog) žalovaného ji chytil a boltec ukousl. Nehodu zavinil prý žalovaný, poněvadž nechal psa volně pobíhati, ačkoliv je kousavý a bylo, hledíc k vyhlášené kontumaci, nařízeno opatření psy náhubky a uvázati, po případě voditi na provázku.

Žalobkyně žádá, aby jí žalovaný dal náhradu.

Žalovaný to odmítá. V rozhodný den vedl jeho psa svědek S. S. na provázku. Žalobkyně se k němu sklonila, pes chtěl ji líznouti, žalobkyně ho uhodila, pes rychle couvl, žalobkyně uvázla uchem na karabince provázku a ucho se jí utrhlo. Žalovaný není ničím vinen. Pes není kousavý. Děti si s ním hrají. I žalobkyně to činívala.

Žalovaný proto navrhuje zamítnutí žaloby.

Procesní soud uznal důvod žalobního nároku za oprávněný.

Odvolací soud toto rozhodnutí potvrdil.

Nejvyšší soud podanému dovolání nevyhověl.

Důvody. Dovolání, které dovolatel opírá o dovolací důvody podle č. 2, 3 a 4 § 503 c. ř. s., jest bezdůvodné.

Odvolací řízení není neúplným z příčiny, že prý se znalecký důkaz opírá o nedostatečný základ a že byl proveden bez prohlédnutí poškozené. Není tím podle č. 2 § 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací proveden s postačitelnou srozumitelností, aby tímto provedením uvarováno bylo pochybnostem, zdali dovolatel chce tím vytýkati nedostatečnost znaleckého posudku, a chce z ní odvozovati v § 362, 2. odst. c. ř. s. uvedené zákonité důsledky, nebo zdali postrádá provedení ještě některých jiných důkazů. Aby mohla býti opodstatněnost uplatněného důvodu dovolacího přezkoumána, musil by učiniti přesný návrh. Tento nedostatek nemůže býti nahražován nepřipustným brojením proti ocenění důkazů odvolacím soudem, které nepodléhá dovolacímu přezkumu.

Také podle č. 3 § 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací není proveden po zákonu, neboť jest i v rámci tohoto dovolacího důvodu brojeno proti ocenění důkazů odvolacím soudem.

Po právní stránce posouzena byla sporná věc v naříkaném rozsudku zcela správně. Ublíží-li někomu zvíře, ručí za to podle § 1320 obč. zák. jeho chovatel, ačli nedokáže, že se postaral, aby bylo opatřeno nebo hlídáno náležitě. Co chovateli zvířeti náleží zařídit, aby se zhostil zodpovědnosti za případnou škodu, určuje se jednak okolnostmi případu, jednak chovatelovou povinností, aby dbal takového stupně péle a obezřetnosti, který lze vynaložiti při obyčejných schopnostech (§ 1297 obč. zák.). V odvolacím zjištění není opory pro předpoklad, že se dovolateli takový důkaz podařil, tvrdí-li dovolatel opak, rozchází se s odvolacím zjištěním a neprovádí podle č. 4 § 503 c. ř. s. uplatněného důvodu dovolacího po zákonu. To platí zejména o jeho tvrzení, že pes byl opatřen v úplně ohrazeném prostoru, neboť po této stránce bylo zjištěno, že úraz žalobkyně stal se na veřejném místě v Ch., které vozy rodiny M-ovy a H-ovy bylo jenom částečně, a to tak zahrazeno, že beze všeho bylo každému přístupno.

Odvolací soud právem považoval námitku promlčení teprve v jeho řízení, nikoliv v řízení soudu první stolice přednesenou za novotu podle § 482 c. ř. s. v odvolacím řízení nepřipustnou. Nelze tedy se jí obírat podle § 503 c. ř. s. ani v dovolací stoli.

Dovolatelovo mínění, že námitku tuto může ještě vznést proti výši požadované náhrady, nemá opory v zákoně, na který se dovolatel ostatně ani neodvolává. Námitka promlčení zasahuje právě existenci nároku, důvodnost její musí býti tedy vyřízena při odděleném projednání (§§ 189 a 393, 1. odst. c. ř. s.) o důvodu žalobního nároku, kdežto při jednání o výši nároku, předpokládajícím právoplatné rozhodnutí mezitimným rozsudkem, bránila by jednání o námitce promlčení pravomoc mezitimního rozsudku (§ 411 c. ř. s.).

Bezdůvodnému dovolání nemohlo býti tedy vyhověno.

Výrok o dovolacích útratách opírá se o ustanovení § 52 c. ř. s. a § 393, odst. 4 c. ř. s.

Rozh. nejv. soudu ze dne 17. ledna 1929, čj. Rv II 77/28.

Karel Jelínek.